

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 83/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosti JUDr. R. K., B., zastúpeného advokátom doc. JUDr. B. F., PhD., B., vedené pod sp. zn. Rvp 14857/2012 až sp. zn. Rvp 14867/2012 vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Žilina č. k. 20 Er 2175/2010-61 z 11. októbra 2012, č. k. 20 Er 133/2011-30 z 11. októbra 2012, č. k. 20 Er 5343/2010-28 z 12. októbra 2012, č. k. 12 Er 2216/2012-13 z 5. októbra 2012, č. k. 12 Er 2215/2012-13 z 11. októbra 2012, č. k. 12 Er 2233/2012-13 z 12. októbra 2012, č. k. 12 Er 2220/2012-12 z 5. októbra 2012, č. k. 12 Er 2218/2012-13 z 5. októbra 2012, č. k. 12 Er 2221/2012-12 z 5. októbra 2012, č. k. 24 Er 1082/2004-51 z 11. októbra 2012 a č. k. 20 Er 513/2011-26 zo 17. októbra 2012 a im predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti JUDr. R. K. vedené pod sp. zn. Rvp 14857/2012 až sp. zn. Rvp 14867/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 14867/2012.

2. Sťažnosti JUDr. R. K. o d m i e t a ako podané neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 7. decembra 2012 doručené sťažnosti JUDr. R. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorými namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v záhlaví uvedenými uzneseniami Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) č. k. 20 Er 2175/2010-61 z 11. októbra 2012, č. k. 20 Er 133/2011-30 z 11. októbra 2012, č. k. 20 Er 5343/2010-28 z 12. októbra 2012, č. k. 12 Er 2216/2012-13 z 5. októbra 2012, č. k. 12 Er 2215/2012-13 z 11. októbra 2012, č. k. 12 Er 2233/2012-13 z 12. októbra 2012, č. k. 12 Er 2220/2012-12 z 5. októbra 2012, č. k. 12 Er 2218/2012-13 z 5. októbra 2012, č. k. 12 Er 2221/2012-12 z 5. októbra 2012, č. k. 24 Er 1082/2004-51 z 11. októbra 2012 a č. k. 20 Er 513/2011-26 zo 17. októbra 2012 a im predchádzajúcim postupom (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“).

2. Sťažovateľ uviedol, že od 6. júna 2007 začal vykonávať exekučnú činnosť ako exekútor podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), a to aj pre obchodnú spoločnosť P., s. r. o., Bratislava, s ktorou bol v pracovnom pomere do 5. júna 2007. Okresný súd napadnutými rozhodnutiami rozhodol o jeho vylúčení z vykonávania exekúcie z dôvodu jeho zaujatosti proti oprávnenej – spoločnosti P., s. r. o., čím zasiahol do ním označených základných práv; navrhol preto napadnuté rozhodnutia okresného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

3. Ústavný súd sa najskôr zaoberal otázkou, či sú naplnené predpoklady meritórneho prerokovania sťažnosti podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), a dospel k záveru, že ju podala osoba zjavne neoprávnená podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Uvedené ustanovenie v záujme racionality a efektivity konania pred ústavným súdom dáva tomuto súdu kompetenciu posúdiť „prijateľnosť“ návrhu predtým, než dospeje k záveru, že o návrhu rozhodne meritórne nálezom, pričom ide o špecifickú a relatívne samostatnú časť konania, ktorá ešte nemá charakter kontradiktórneho konania, keď ústavný súd môže obvykle rozhodnúť bez ďalšieho, len na základe obsahu napadnutých rozhodnutí orgánov verejnej moci a údajov obsiahnutých v samotnej sťažnosti.

4. Súdny exekútor má pri výkone exekučnej činnosti postavenie verejného činiteľa. Tento svoj status získal podľa Exekučného poriadku, keďže ustanovenie § 2 ods. 1 ustanovuje, že exekútor je štátom určenou a splnomocnenou osobou na vykonávanie núteného výkonu súdnych a iných rozhodnutí. Podľa ustanovenia § 5 Exekučného poriadku má exekútor pri výkone exekučnej činnosti ako výkonu verejnej moci postavenie verejného činiteľa. Z uvedeného vyplýva, že Exekučným poriadkom preniesol štát časť výkonu svojej moci – špecificky moci súdnej, ktorej súčasťou je aj konanie vykonávacie – na súdnych exekútorov. Nimi sú síce fyzické osoby, avšak táto skutočnosť má význam len právne technický či organizačne inštitucionálny. Z hľadiska funkcionálneho vykonávajú tieto osoby štátnu moc, resp. moc súdnu. Preto ak exekútor vykonáva funkcie, ktoré by inak bol povinný vykonať štát, resp. súd, je pri výkone zverenej štátnej moci povinný rešpektovať a dbať na základné práva tých osôb, vo vzťahu ku ktorým prenesenú štátnu moc vykonáva; rovnako tak pre tieto osoby musí platiť rovnaký štandard ochrany ich základných práv ako v konaní pred súdmi (I. ÚS 480/2011 a ďalšie rozhodnutia).

5. Z uvedených skutočností vyplýva, že súdny exekútor nemá aktívnu legitimáciu na podanie sťažnosti proti rozhodnutiu, ktorým ho súd vylúčil z vykonávania exekúcie v daných veciach pre jeho pomer k účastníkovi konania (oprávnenému) v zmysle ustanovenia § 30 Exekučného poriadku. V takomto prípade je objektom rozhodovania o vylúčení a sám ako súčasť súdnej moci nie je nositeľom žiadnych základných práv, a to ani v záujme ochrany účastníka exekučného konania (oprávneného), preto ústavný súd jeho sťažnosť odmietol ako podanú zjavne neoprávnenou osobou (bod 2 výroku).

6. Podľa § 31 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

7. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 14857/2012 až sp. zn. Rvp 14867/2012 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľa a okresného súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného konania (bod 1 výroku tohto uznesenia) a sťažnosti ako také odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. februára 2013